

Γ Α Λ Η Ν Η

Σκόψε νὰ δῆς τὰ κάλλη σου, νὰ δῆς τὴν ὠμορφιά σου,
Μέσ' στῆς ψυχῆς μου ἀνάφοβα τὸν διάφανο καθρέφτη.
Κανένα φύλλο κίτρινο στὴ λιλίη αὐτὴ δὲν πέφτει
Κανέν' ἀγέρι δὲν σοῦ λυεῖ τ' ἀτίμητα μαλλιά σου.

Γαλιζία, μὲ γλυκὰ νερὰ, ποὺ ἡσυχὰ κοιμοῦνται
Ξαπλώνεται ἀτάραχη, τρανὴ καὶ μαγεμένη.
Χωρὶς μιὰ σκέψη βέβηλη σ' ἀτανακλᾷ καὶ μένει
Στὴν ἡσυχίᾳ ποὺ ἔχουτε θεοὶ σὰν ἀγαπιοῦνται.

Ἔτσι στὰ βᾶθη τοῦρανοῦ δυὸ μακρουσιμέν' ἀστέρια
Ὅπου ποτὲ δὲν ἤμποροῦν, ποτὲ νὰ ἐνωθοῦνε,
Καὶ ποὺ ἡ Μοῖρα ἔγραψε γλυκὰ νάγραπθοῦνε,
Χωρὶς ποτὲ νὰ σμιξοῦνε φιλοῦνται στὰ αἰθέρια!

Α. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ.

Σ Υ Γ Γ Ν Ω Μ Η

Τοῦ ἔγραψε δυὸ λόγια, πῶς ἡ Ἀγλαία εἶνε πολὺ
ἄρρωστη καὶ τώρα τὸν περιμένει.

Δώδεκα χρόνια ζοῦν χωρισμένοι. Δώδεκα χρόνια,
κλείσθηκε σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι μέσα. Δώδεκα χρόνια
δὲν τὸν εἶδε.

Τὰ μαλλιά της ἀσπρόμαυρα, τὸ μέτωπόν της βυ-
τιδωμένον. Τὰ δάκτυλά της πλέκουν γρήγορα πε-
ρωτὰ καὶ τὰ μεγάλα γαλανά μάτια της, ποὺ τώρα
ξεθώρισαν, ὠπλισμένα μὲ τὰ γυαλιὰ ἀκολουθοῦν τῆς
βελόνες.

Μαῦρο τὸ φρέμα της μαύρη καὶ ἡ καρδιά της.

Τὸ παράθυρον, τὸ ὅποιον εἶνε πολὺ πλησίον της,
τῆς δεικνύει τὸν Κεράτιον κόλπον γαλήνιον.

Πάντοτε, ὅταν βλέπη τὰ μεγάλα σκάφη νὰ ἐξα-
πλώνωνται ἡσυχὰ καὶ ἀμέριμνα εἰς τὴν λείαν ἐπι-
φάνειαν τοῦ λιμένος, ψιθυρίζει :

— Ἡ θάλασσα ἡ ἀπιστη, ποὺ σηκώνει θερῶν κύ-
ματα ἢ σείεται ἐλαφρὰ, ἔχει λιμάνια ἀκύμαντα· μὰ
ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἄχ, δὲν ἔχει.

Κτύπησε τὸν ἑσπερινὸ ἢ καμπάνα τοῦ πατριαρ-
χείου, ἡ κ. Πουλχερία πετάχθηκε τρομαγμένη καὶ ξέ-
χασε νὰ κάμῃ ὅπως πάντα τὸ σταυρὸ της.

Ἐφυγαν δρῶ τρεῖς βελονιές ἀπὸ τὴν κάλτσα της
καὶ ἡ ματιὰ της καρφώθηκε στὴ θάλασσα καὶ
κατόπι ξεκαρφώθηκε μὲ βία καὶ καρφώθηκε στὴ θύ-
ρα τοῦ δωματίου.

Δοκίμασε νὰ ζαναπλέξη μὰ τὰ δάκτυλά της ἔ-

τρεμαν καὶ δὲν τὸ κατώρθωσε. Ὁ Μουρίκος ὁ γάτος
τῆς ἔπαιξε, μὲ τὸ κουβάρι της.

Κτύπησε ἡ θύρα, ἡ κ. Πουλχερία πετάχθηκε καὶ
βρέθηκε στὸ πόδι.

Ἐπλησίασε τὸν καθρέπτη.

— Θεέ μου, τί ἄσχημη! Χλωμή, λιγνή, ζωντό-
νεκρη.

Διῶρθωσε λιγάκι τὰ μαλλιά της· ἡ γυναίκα αὐτὸ
δὲν τὸ λησμονεῖ καὶ στὴν περὶ κρίσιμη στιγμή τῆς
ζωῆς της καὶ συμμαζέψε τὸ κουβάρι της ποὺ ὀλό-
κληρο τὸ ξετυλίξεν ὁ Μουρίκος.

Ἀκούσθηκαν βήματα.

Ἡ καρδιά της κτυποῦσε δυνατὰ· ὅσο τὰ βήματα
πλησίαζαν, τόσο οἱ πάλμοι πλήθαιναν.

Ἐβῆκε ἓνας κύριος μὲ μιὰ μεγάλη κοιλιά πα-
χὺς, ῥοδοκόκκινος, καλοξυρισμένος καὶ κρατοῦσε στὰ
χέρια του κυλινδρικὸν πῖλον.

Ἡ κ. Πουλχερία, τοῦ ἔτεινε τὸ παγωμένον χέρι της.

Τὰ μάτια της ἔστραψαν.

— Ναι, ὁ Μάρκος δὲν εἶνε ἀδύνατος σὰν σκελετός,
μὰ ἴγησε καὶ κείνος, ἀπείρισεν τὰ μαλλιά του
καὶ τὰ μoustάκια του.

Ἐκεῖνος, πῆρε τὸ χέρι της καὶ τὸ φίλησε.

Διὸ μεγάλα δάκρυα κυλίσθησαν στὰ παχειὰ κα-
τακόκκινα μάγουλά του.

Μὲ φωνὴ βραχνή, ἡ ὁποία διεκόπτετο ἀπὸ τὴν
συγκίνησιν, ἐψιθύρισε :

— Πουλχερία, μὲ συγχωρεῖς ;

Ἐκεῖνη τὸν συνεχώρησεν, ὅπως συνεχώρησε πρὸ ὀ-
λίγου τὸν Μουρίκο, ποὺ ἔξετύλιξε τὸ κουβάρι της.

Τί στενοχώρια! δὲν ἔχουν τίποτε νὰ ποῦν.

Πόσα ἔλεγαν ἄλλοτε σκυμμένοι σ' αὐτὸ τὸ παράθυρο.

Πρὶν νὰ ξημερώσῃ ἡ μαύρη μέρα, κατὰ τὴν ὕπαινον ὁ κ. Μάρκος ἔφυγε διὰ τὴν Εὐρώπην, μὲ τὴν διδασκάλισσαν τῆς κόρης του.

Δώδεκα ἔτη ἔλειπε· δώδεκα ἔτη ἡ κ. Πουλχερία ἔζησε ζωντόνεκρη στὸ παραθαλάσσιον αὐτὸ σπητι, δώδεκα ἔτη ἔλλαβε κρυφά, διὰ νὰ μὴν τὴν βλέπῃ ἡ κόρη της ἡ ἀσθενική.

— Καὶ ἡ κόρη μας; ἐψιθύρισε μὲ στενεχωρίαν ὁ παχὺς ἄνθρωπος.

— Ἡ κόρη μας;

Τώρα δάκρυα χονδρὰ σὰν βροχὴ ἄφθονα, ἔβρεζον τὸ πρόσωπον τῆς κ. Πουλχερίας.

— Ἡ κόρη μας, δὲν εἶναι καλὰ.

Σικώθηκε καὶ τοῦ ἔνευσε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ

Ἐνὰ δωμάτιον εὐρύχωρον, μὲ τοίχους παχείς σὰν τοίχους φυλακῆς, μὲ δικτυωτὰ πυκνὰ ἦτο ἐξηπλωμένη ἡ κόρη του, ἡ κόρη των.

— Ἀγλαία;

Ἄνοιξε τὰ βαρεῖα βλέφαρα της ἡ ἀρρωστη μὲ κόπον. Ἀλλὰ τὰ ξανακλείσισε, διότι τὴν ἐστενοχώρησε τὸ φῶς τὸ ἄπλετον.

Χλωμὴ σὰν ἀγιοκέρι καὶ μὲ πρόσωπο λυωμένο ἐχαμογέλασε καὶ φάνηκαν τὰ δόντια της μαύρα καὶ τριμμένα.

— Ὁ πατέρας σου, παιδί μου.

Τὸ μεϊδιάμα ἔφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη της.

Ὁ κ. Μάρκος ἐπλησίασε καὶ τὴν ἐγλυκοφιλοῦσε.

— Μὲ γνωρίζεις, Ἀγλαία μου;

— Ναί· ἡ μητέρα ὅταν παρακαλοῦσε στὴν ἀρρώστεια της, πάντα ἀνέφερε τὸνομά σου.

Γέλασε ἓνα γέλοιο περιπαικτικόν, ἔκλεισε τὰ μάτια της καὶ γύρισε ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ πλευρὸν.

Ἡ κ. Πουλχερία τὸν ἔσυρεν ἐκτὸς τοῦ δωματίου.

— Μάρκο, μὴν νομίσης ὅτι ἔμαθα τὴν κόρην σου νὰ σέ καταρῶται καὶ νὰ σέ μισῇ. Μὰ ἔγεινε νευρική. Καὶ ἐνῶ ὅταν ἤμην καλὰ, σ' ἐξωγράφισα μὲ τὰ καλλίτερα χρώματα, ἀμα μοῦ ἤρχετο ἡ κρίσις, φαίνεται ὅτι ἔλεγα μερικὰ πικρὰ πράγματα εἰς τὰ ὅποια ἡ κόρη μας ἐπρόσεξε περισσότερον ἀπὸ τὰ λόγια τὰ δικὰ μου. Μ' ἔννοεις!

— Ναί.

Τὸ βολόγι τῆς μεγάλῃς σχολῆς, ἐκτύπησε πέντε ὥρας, ὁ κ. Μάρκος ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ. Ἦτο ἡ ὥρα ποῦ ἔβγαζε τὴν κυρία του—διότι τώρα εἶχε ἄλλην σύζυγον καὶ ἄλλα παιδάκια—στὸν περίπατον.

— Αἱ, μὲ συγχωρεῖς Πουλχερία!

— Σὲ συγχωρῶ.

Ἐφυγε κατευχαριστημένος, διότι φέρθηκε σὰν ἄνθρωπος μὲ πολὺ καρδίαν, ἀφοῦ πῆγε σ' αὐτὸ τὸ σπητι, ποῦ δὲν ἔπρεπε νὰ μεταπατήσῃ, διὰ νὰ ἰδῇ τὴν ἀρρωστη κόρη του.

Ἐνῶ ἔφευγε, ἀνέπνευσε ἐλεύθερα καὶ εἶπε:

— Μὰ πταίει ἡ Πουλχερία! Τὸ παιδί αὐτὸ εἶχε ἀνάγκην καθαρὸν ἀέρος, περιπάτου, κ' ἐκείνη ἔζησε δώδεκα τώρα χρόνια κλειμμένη σὰν σπητόγατα. Τέτοια ἦταν πάντα. Δὲν ἀγαποῦσε τὸν περίπατον. Ἄλλοιμονον, οὔτε ἡ μητρικὴ στοργή, δὲν μπόρεσε νὰ ξεριζώσῃ τὰ κακὰ της φυσικά.

Σκούπισε τὸν ἰδρῶ του καὶ πῆδῆξε γρήγορα μέσα στὸ καίκι, ποῦ τὸν ἐπερίμενε ἔξω ἀπὸ τὰ κάγγελα τοῦ κήπου.

Γλύστρησε τὸ καίκι, ἐχοροπήδησε λιγάκι ἐνῶ περνοῦσε τὰ μεγάλα κύματα ποῦ εἰσέκωσε τὸ βαποράκι τῆς γραμμῆς ποῦ πέρασε πρὸ ὀλίγου καὶ ἄρχιζε νὰ καπνίζῃ τὸ τσιγάρο του. Ἡ συγγνώμη, τὴν ὅποιον τοῦ ἔδωκαν πολὺ τὸν ἐχαροποίησε.

Σὲ δρῶ διαφορετικὰ παράθυρα, ἦταν δρῶ γυναῖκες καὶ τὸν ἔβλεπν μὲ ματιὰς διαφορετικαῖς.

Ἡ κόρη του, ἔβηχε, ἔβηχε, ἔβηχε καὶ γελοῦσε ἐνῶ ἔβλεπε τὸν πατέρα της ζαπλωμένο καὶ τὸ ἐξηπλωμένο πνεῦμά της, τίποτε δὲν συλλογίζονταν.

Ἡ κ. Πουλχερία, τὸν ἔβλεπε καὶ ἔλεγε.

— Πῶς ἡ συγγνώμη, τὴν ὅποιον δίδει κἀνεὶς, εἶνε πολὺ γελοῖο πρᾶγμα.

Πῶς τὸν συγχώρησα, ἤλθε πίσω ἡ ἀδικοζοδευμένη νεότης μου, ἡ Ἀγλαία μου ἔγεινε πάλιν ὑγιής καὶ ροδοκόκκινη;

Ἡ κ. Πουλχερία, ἡ ὅποια συχνὰ δὲν γελᾷ, ἐγέλασε τώρα καὶ ἐκείνη, ὅταν εἶδε μέσα στὸ καίκι τόσο χαρούμενον τὸν κ. Μάρκο, διὰ τὴν συγγνώμην, τὴν ὅποιαν ἔλαβε. Τὸ γέλοιο τῆς μητρὸς καὶ τὸ γέλοιο τῆς κόρης, ἀπετέλεσαν μιὰ παράξενη συμφωνία σπαρκακτικὴ μέσα στὸ σκοτεινὸ καὶ ἤρεμο ἤρεμο καὶ μεγάλο Φαναργιώτικον σπητι. Ὁ γείτονας ὁ δεσπότης, ὁ ὁποῖος ἐπότιζε μόνος του τὰ λουλούδια του πετάχθηκε τρομαγμένος καὶ σταυροκοπήθηκε, διότι ποτὲ μὴ ποτὲ δὲν ἀκούσε δώδεκα τώρα χρόνια γέλοια στὸ σπητι τῆς ζωντόνεκρης.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἀνέβαινε φορτωμένος τὸν φοθερὸν ἐκείνον ἀνήφορον, κατάκοπος ἀπὸ τὸ βᾶρος τὸ ὅποιον ἔφερον ἐπὶ τῶν ὤμων του, ἀσθμαίνων, κατακόκκινος, δερμόμενος ἀπὸ τὰς ἀκτίνας μεσημβρινοῦ θερινοῦ ἡλίου, καὶ ὁ ἰδρῶς κρουνηδὸν ἐπότιζε τὴν γῆν, ἀναβλύζων ἀπὸ τοὺς πόρους τοῦ προσώπου του, εἶχε σκληρωμένας καὶ τὰς δύο χεῖράς του, ὅπως στηρίζῃ τὸ βαρὺ φορτίον του καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπομαχθῇ.

Τὸ φορτίον, ἦτο λευκὸν νεκροκράθβατον, τὸ ὅποιον θὰ περιέκλειε διὰ παντός, τίς οἶδε ποῖαν νέαν ὑπαρξίν καὶ τὸ ὅποιον ἐβάρυνε τώρα τὸ σῶμα καὶ τὸν νοῦν του. Ναί, ὅλη ἡ σκέψις του ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τῶν ὤμων του ἀντικειμένου ἦτο ἐστραμμένη, ἀχ τὶ κατήντησε, προτιμότερο χίλιες φορὲς σκουπίδια κα-